

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א תלמידו של מרן פוסק חזון בעל 'שבת הלוי' צוק"ל

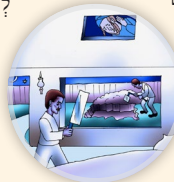
◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות הַבְּדֻלוֹתֵינוּ מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם

"וְכַל בְּגָד וְכַל כְּלִי עוֹר וְכַל מַעֲשֵׂה עַיִם וְכַל כְּלִי עֵץ תִּתְחַטְּאוּ". ה' מִצְוָה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְחַטֵּא אֶת הַכֶּלִים שֶׁבָּזוּ מִמֶּדֶן, וּבְבִאֹר הַמְּצִיחָה יֵשׁ לְהַקְדִּים שֶׁהַסֵּפֶה הַעֲקֵרִית שֶׁה' בְּרָא אֶת הַטְּמֵאָה הַיָּא בְּגָדֵי לַעֲשׂוֹת הַבְּדֻלָּה בֵּין יִשְׂרָאֵל לַעַמִּים.

כְּגוֹן מַה שֶׁה' בְּרָא אֶת הַשְּׂקָצִים וְהַרְמָשִׁים שֶׁהֵם מֵאֲכָל הַגּוֹיִים וְלֹא לָעַם הַקֹּדֶשׁ עִם יִשְׂרָאֵל, וְכֵן בְּכָל דָּבָר וְדָבָר יֵשׁ בּוֹ טוֹב וְרַע וְגוֹן בְּבְגָדִים שֶׁעֲלִינוּ לְלַבֵּשׁ יְדֻקָּא בְּגָדִים שֶׁל 'רְאִי ה' וְלֹא אֶת בְּגָדֵי הַגּוֹיִים שֶׁרַ"ל לְלַמְדוֹ אֶת מִתְפֹּסֵק "בְּחֻקוֹתֵיהֶם לֹא תִלְכּוּ" (ע' רמב"ם ע"ז יא א), וְאַף עַל פִּי שֶׁכָּפֵּשׂוּטוֹת הַפֶּסֶק הֵזָה לֹא מִשְׁמַע אֶסוּר לְלַבֵּשׁ אֶת בְּגָדֵי הַגּוֹיִים בְּכָל זֶמַן כְּתוּב בְּדָבָרֵי הַנְּבִיאִים "וַיִּפְקְדֵתִי עַל... כָּל הַלְבָּשִׁים

מִלְבֹּשׁ נִכְרִי" וְכֵן מִיּוֹבָא בְּתו"ל (והוספתא ש"ב ט), וְהֵם לְלַמְדוֹ אֶת בְּגָדֵינוּ אֶת שֶׁשֶׁם שֶׁה' הִזְהִיר אוֹתָנוּ לְהַבְדִּיל מֵהַעַמִּים כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְלֹא תִתְחַתְּנוּ בָּם בָּתָּהּ לֵאמֹר לְבָנוּ וּבֵתוֹ לֹא תִחַךְ לְבָנֵהּ" וְכֵן ה' מְזַהֵר בְּפָרְשָׁתוֹ שֶׁלֹּא נִשְׁתַּחֲוֶה אֲפֹלוּ בַּכֶּלִים שֶׁלָּהֶם, כִּי רִצּוֹן ה' שֶׁנִּתְרַחַק גַּם מִמְּלֹבוּשֵׁיהֶם.

וּיִסְפָּר לוֹ אֶת הַחֲצֵר שֶׁבְּלִבּוֹ בְּכָדֵי שִׁיעוֹר לוֹ לְהִתְגַּבֵּר וּלְהִתְעַלּוֹת עַל הַקִּשְׁי שֶׁלוֹ.

חֻבָּה עַל יְדֵי חֵיב

וְתִמְדֵי יִשְׁנֵם נִסְיוֹנוֹת שֶׁה' מְסוּבָב וּמִבִּיא עַל הָאָדָם מִצְבִּיבִים לֹא גְעִימִים שֶׁהוּא נִפְגַּע מִחֲבָרוֹ, וְאִינּוֹ יְכוּלִים לְהִבִּין אֶת הַחֲשָׁבוֹנוֹת שְׁמִים שֶׁבָּהֶן, אֲלֵא שֶׁ'מְגַלְגְּלִין חֻבָּה עַל יְדֵי חֵיב' וּפְעָמִים רַבּוֹת אָדָם שֶׁעָבַר עָבְרָה הַיָּא גּוֹרְמֵת לוֹ לַעֲשׂוֹת עָבְרָה נִוְסֶפֶת וְלִפְגַּע בְּחֲבָרוֹ, מִשּׁוֹם 'עָבְרָה גּוֹרְרַת עָבְרָה', וְכֵן הָאָדָם שׁוֹנֵפֶגַע מִחֲבָרוֹ וְלֹא מִתְגַּבֵּר שֶׁלֹּא לְהִפְגַּע מִכֵּף עֲלוֹל לְהִיּוֹת שֶׁהוּא בֹא לְיַדֵּי כֵּף מִשּׁוֹם שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת חֲבָרָיו בְּעֵינָיו רָעָה וְלָכֵן קָעַת הוּא לֹא זֹכֵר לְהִבִּין בְּכּוֹן אֶת חֲבָרוֹ וְשֶׁלֹּא לְהִפְגַּע מִמֶּנּוּ.

וְהַקִּי"ה מִצְוָה אֶת מֹשֶׁה 'צִוּוֹר אֶת הַמְּדַבְּרִים וְהִפְתִּימָם אוֹתָם" מִפְּנֵי שֶׁהֵם חֲסִיטָאוֹ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְהַכִּיִּסּוֹ יִצַּר הָרַע בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וּמִפְּנֵי שֶׁעָבַר הַכֵּף שֶׁל הָאָדָם הוּא מֵהַמְּאֲכָלִים שֶׁהוּא אוֹכֵל לָכֵן ה' מִצְוָה עֲלֵינוּ לְחַטֵּאוֹת אֶת הַכֶּלִים שֶׁלָּהֶם אֵף עַל פִּי שֶׁעָבַר מֵעַתַּ לַעַת וְהַמְּאֲכָל הַבְּלוֹעַ בַּכֶּלִים 'נֹתָן טַעַם לִפְנֵם' (ע' ע"ז עה), כִּי בַּכֶּלִים הַלְלוּ הַגּוֹיִים בְּשֵׁלּוֹ מֵאֲכָלִים וְהוֹסִיפוּ עַל יָדָם כֹּחַ לְגוֹפֵם לְהַמְשִׁיךְ בְּרִשְׁעוֹתָם, וְלָכֵן כְּלִי שֶׁהֵם בְּשֵׁלּוֹ בּוֹ בְּאֵשׁ עֲלֵינוּ לְהִעָבִיר אוֹתוֹ בְּאֵשׁ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ" כְּדִי לְפַלֵּט וְלִשְׂרֹף אֶת כָּל הַמְּאֲכָלִים שֶׁל הַגּוֹיִים, וּבְכֵן לְקַנּוּת קִנְיֹן בְּנַפְשָׁנוּ לְהִתְרַחַק מֵאֵד מִדְּרָכֵי הַגּוֹיִים.

הַטְּבֵּלַת כֶּלִים בַּחֲדוֹר

וְעַל כֵּן בְּאֲשֶׁר אֲנוּ הוֹלְכִים לְהִטְבִּיל כְּלֵי בְּמִקְוָה מִים אוֹ לְהַגְעִילוֹ בְּמִים רֹחְתִים, עֲלֵינוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמְּצִיחָה הַזֹּאת תּוֹף כְּדִי שֶׁאֵנוּ הוֹגִים בְּתוֹרָה וְהוֹשְׁבִים מִחֲשָׁבוֹת קְדוֹשֵׁי ה' עַל מְצוּהוֹ זוֹ וְכִּינּוּ שֶׁיִּשְׁתַּבּוּ: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה צִוִּיתָ עֲלֵינוּ לְטַהֵר אֶת הַכֶּלִים שֶׁהִגַּעְנוּ מֵהַגּוֹיִים בְּכָדֵי שֶׁלֹּא נִפְשֵׁל בְּאֲכִילַת מֵאֲכָלוֹת אֶסוּרוֹת שֶׁהֵם אוֹכְלִים.

וְזֶה בְּכָדֵי לְהַבְדִּיל אוֹתָנוּ מֵהַגּוֹיִים כְּדִי שֶׁלֹּא נִדְבַק מִדְּרָכֵיהֶם הַרְעוּת וּמִכֵּף אֵינִי לְמֹד לְהַבְדִּיל

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

סגלת החסד וההפרת הטוב

בתקופת הסגר של הקורונה ערכתי חתנה לבני עם מטע אנשים, הייתי מִכְרָח לְצֵאת מִהַבֵּית בְּשִׁבְלֵי כְּמַה סִדּוּרִים לְצַרֵּךְ הַחֲתֻנָּה. בְּדֶרֶךְ בְּשִׁעָה הַסְּמוּיָה לְשִׁקִּיעָה, נִכְנַסְתִּי לְחֲצַר שֶׁעָרְכוּ שָׁם מִנּוֹן לְתַפְלַת מִנְחָה, הַתְּפִלָּתִי בְּחֶשֶׁק וּבְשִׂמְחָה מִכֵּף שְׁמִיטֵי לְמַצֵּא תַפְלָה בְּמִנּוֹן עַל אֵף הַסֵּגֶר. כְּאֲשֶׁר סִימּוֹ אֶת הַתַּפְלָה הַמִּתְפַּלְלִים הַתְּפָּרוּ בְּמַהִירוֹת שָׁם וְאֵי שֶׁהָאֲרָכְתִּי מֵעַתַּ בְּתַפְלָה נִשְׁאֲרֵי שָׁם לְבָדִי.

כְּשִׁמְיָתִי אֶת הַתַּפְלָה רִאֲתִי שֶׁהִשְׁעָה מֵאֲתַרְתִּי וְשָׂאֲנִי חֵיב לְשׁוּב לְבֵיתִי בְּמַהִירוֹת כְּדִי לְהִתְכַּוֵּן לְחֲתֻנָּה, וְהִנֵּה כְּשִׁבְאֲתִי לְצֵאת, אֶחָד הַשְּׂכָנִים קָרָא לִי מֵהַמְדַּרְגוֹת וּבִקֵּשׁ שֶׁאֲמַתִּין לוֹ רְגַע, הוּא יָרַד וְאָמַר: אֵינִי אֲרַגְנִי כְּאֵן אֶת הַמִּנּוֹן וְאֵינִי צָרִיךְ כְּעַתַּ אֶת עֲזָרְתְּךָ לְהַעֲלוֹת אֶת הַכִּסְאוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁבְּקוּמָה הַעֲלִינָה מֵעַל לְבֵיתִי.

לְרַעַע חֲשַׁבְתִּי לומר לוֹ שֶׁאֵין לִי זְמַן לְכַה אֲבָל חֲשַׁבְתִּי שֶׁזֶה לֹא הֵגוֹן לַעֲשׂוֹת זֹאת שֶׁהִרִי נִהְיֵתִי מֵהַמִּנּוֹן שֶׁהוּא אֲרַגֵּן וְכַעַת עֲלִי לְהַשִּׁיב לוֹ טוֹבָה, הַעֲלֵתִי אֶת הַכִּסְאוֹת וְאֵז הוּא אָמַר: אִם תּוֹכֵל לְהַעֲלוֹת גַּם אֶת כְּמַה הַסֵּטֶנְדָּרִים שֶׁהוֹרִידוּ לְרוֹחַת הַמִּתְפַּלְלִים, זֶה יַעֲזוֹר לִי מְאֹד.

הַבְּקִשָּׁה הַזֹּאת הִיָּתַח כְּבֵר מִדֵּי קוֹשֶׁה לִי, אֵךְ חֲשַׁבְתִּי לְעֲצִמִי שֶׁמִּפְּנֵי שֶׁכַּעַת אֵינִי בְּעֶרֶב חֲתֻנָּה וְאֵינִי צָרִיךְ סִיעָתָא דְשִׂמְחָה גְדוֹלָה לָכֵן אֲתַחֲזֵק לַעֲשׂוֹת חֶסֶד בְּגוֹפִי וְאֶעֱזוֹר לוֹ, הַעֲלֵתִי גַּם אֶת הַסֵּטֶנְדָּרִים, הוּא הוֹדִיָּה לִי מִקְרֵב לִבִּי וְהִלְכֵתִי לְבֵיתִי.

כְּאֲשֶׁר יִצְאֵתִי מֵהַרְחוּב הַזֶּה שֶׁל מְקוֹם הַתַּפְלָה בְּשִׁמְחָתִי מִכֵּף שְׁלִי שֶׁאֲמִיר לִי 'גַּם אֲתָה קַבְּלַת קוֹס?', לֹא הַבְּנֵתִי עַל מַה הוּא מְדַבֵּר וְהוּא הַסְּבִיר לִי שֶׁעַד לִפְנֵי כִּדְקָה עֲמַדוּ כְּאֵן אֲנָשִׁים מֵטַעַם הַשְּׁלִטוֹנוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לְאֲנָשִׁים שֶׁהִסְתַּבְּבוּ כְּאֵן קִנְס גְדוֹל עַל הַפֶּרֶת הַסֵּגֶר וְאֵינִי הַגְּעִתִּי לְשֵׁם כְּדָקָה בְּלִבָּד אַחֲרֵי שֶׁהֵם

« המשך המעשה במועד ד' »

מכל הנהגותיהם של הגוויים שהלבוש שלנו יהיה כדוראי ה' וכן פשאונו הולכים ברחובות נשמור את עינינו מראות ברע פדי שלא נכנס בנו רוח טמאה של הגוויים חלילה, וכן לא נצטרף להודפת באש הגיהנם בכדי לפלט את הטמאה שנגבלעה בנו.

לשרף את הרע

ומהאכל השרף הבלוע בפלים אנו למדים, שכן גם הלב הוא הקלי של האדם שבוולע את רוח הטמאה שיש בסביבתו, ועל פן פשאנו נמצאים ביו בני אדם נשמור את אוננו מלשמע את דבריהם המתקזים את הדעה של "פחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" אלא נזכר תמיד שרן ה' יתברך הוא בעל הכח ולו המולכה והממשלה.

"וכל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש" מלמדנו,

שאדם שהיה מחבר לחברים שהרחיקו אותו מראת ה', עצתו שיתחבר לחברים יראי ה' ויעבד יחד אדם את ה' ברתחה דקדשה, והממיות שלבו יתחמם מןף לאהבת ה' וליראתו, היא אש הפולטת את הטמאה שזכנסה בלבו ומכלה אותה.

תורה שהיא גדולה ממצוה

וכשאדם חושב מחשבות כאלו של תורה בזמן טבילת פלים, הוא מקים גדול תלמוד שמביא לידי מעשה, הינו שהמצוה עצמה היא מעשה גרידא, והערף שלה גדול יותר פאשר מקימים אותה עם הרבה מחשבות של תורה בלב, מחשבות כאלו שייגרמו לו לבא לידי מעשים טובים נוספים פויצא באותה מצוה, וכגון שבא

דרך טבילת והגעלת הפלים להקיש לשאר הדברים שעלינו להבדל בהם מהגויים, ומצוה פזאת יש לה ערף גדול.

ואמרו חז"ל עברה מכבה מצוה ואינה מכבה תורה, והפרוש בזה שהתורה היא הדעת שהמצוה מלפדת אותנו וזוהי גדולה מהמצוה עצמה, כי מטרת כל המצוות היא ללמדנו דעת ה' שתגדל לנו להיות קרובים אל ה' יתברך, ומפיון שהתורה היא דבר ה' לכן אין פח ביד העברה לכבותה, וכמו שכתוב "יר מצוה ותורה אור", הינו שהמצוה היא נר אבל התורה היא האור עצמו שהיא מאירה באור גדול, לכן פשעושים את המצוה יש לעשותה עם מחשבות כאלו של התורה ואז יש בה את הכח הגדול ביותר.

מתיקות התלמוד

שהקב"ה קלע את אבריו בצורה נפלאה ונדוד על פן לה', על כל פנים ומצא שבהבאת המנחות ושתי הלחם היו מתעוררים לאהבת ה' גדולה.

חסד ה' שבש"ס

ואם נתבוננו נמצא, שכן גם בכל המסכתות בש"ס אפשר לגלות את חסדי ה' שעמנו המבארים בספר 'חובות הלבבות' בשער הבחינה, ולבא מןף למצות אהבת ה' שהיא עקר גדול בתורה כמו שכתוב "מה ה' אלקיך שאל מעוף כי אם ליראה... ואלאהבה אותו"; במסכת זבחים המדברת מבשר ודם הקרבנות מתגלה חסד הבשר והדם שנתן

מןף להודאה לה' על יצירתנו, שביצירתנו בלל אתנו ועצב את גופנו כעסה, כמו שדוד מלפנו הודה על פן לה' בתהלים באמרו: "ידי עשיתי ויכוננתי", וכמו כן איב אמר: "ידי עשיתי ויעשיתי", והבשר של הקרבנות הוא כהודאה על הבשר שה' ברא בגופנו.

ושתי הלחם שהיו מביאים בבית המקדש, הם הודאה על האדם ועל זיוגו שנגררה לסייע לו, שהיא עומדת לעזרתו כלחם משנה העומד בסמוך לחבר, ובנינו שאין לנו את בית המקדש וכל לזכר בעת קליעת החלות בערב שבת את החסד

חז"ל (שפת י) קוראים לעסק התורה 'חיי עולם', פי דרך עסק התורה יוכל האדם לזפות לחיי עולם הבא' שהם חיי עולם נצחיים, ובכדי לבוא מעסק התורה לקנות חיי עולם הבא, לא מספיק רק ללמוד את התורה, פי אדם יוכל ללמוד על המנחות שהיו בבית המקדש ולראות הכל כמעשה גשמי בעלמא, ולכן על האדם לעסק גם בדעת הנוגעת לחובות הלבבות הטמונה בכל מצוה ומצוה המפרשת בתלמוד ובשאר הלכות התורה.

וכגון שבינו במצות הקרבת המנחות, שצריך לבלל את המנחה עם שמן וגבוהה כדי לבוא

מתיקות מדות התורה

בציור שבכותרת הגליון: בתיקות פגור הקורונה, יהודי שעמד בערב תתנת בנו מצא תפלת מנחה במינו שהתקיים בחצר הבנין. בתם התפלה כשפא לשוב לביתו. בקש ממנו מארגן המנון להרים עברו את הכסאות, ולאחר מכן בקש ממנו להרים גם את הפסגנדרים... בחוץ אנו מבחינים שיהודים קבלו קנסות.

המעשה המלא במדור 'מתיקות הנסים'.

בציור שלפנינו: ישעיה הנביא מוכיח את חזקיה על שלא נשא אשה ומבשר לו על פן את הנבואה "מת אתה ולא תחיה" בעולם הזה ובעולם הבא (ויכוח י).

מדוע לא יעמד לחזקיה המעלה שהוא דבק בה' ובתורתו להצילו מנבואה מרה זו? במה העולם הבא הפוך מהעולם הזה?

על פן במאמר: 'מתיקות תכלית התורה'.

עצות מתוקות

חכמים (ברכות יב) רצו להכניס את פרשת בלק ובלעם לאמרה בכל יום בסמוך לקריאת שמע, מפני שבפרשת קריאת שמע אנו לומדים לאהב את ה' על החסדים שהוא עושה עמנו, אבל בפרשת בלק ובלעם ישנה מעלה יתרה וחשובה, שהיא מלמדת אותנו לאהב את ה' גם בזמנים של צעה, שקמים עלינו אויבים בכלק ובלעם ורוצים להזיק לנו לחילה.

ומבאר בגמרא שלא הכניסו את פרשת בלק ובלעם בקריאת שמע מפני שהיא טרח צבור, ויש לפרש שהטרח צבור הוא בעקר זה שהיה טרחה גדולה לאדם לחשב מחשבות עמוקות כאלו, ולהקיל בידעות בכל יום אהבת ה' בין בזמן שה' יתברך יטיב לו ובין לפינסה אותו בזמני צעה.

ולמעשה חז"ל השאירו לנו את העבודה הזאת למציאות החיים שלנו, שלכל אדם ישנם זמנים שמחים וטובים בחייו, ובהקמת יש לו גם זמנים קשים, ועליו להתאזר בכל האמונה ולעמד בפניויות הללו וגבין שהאויבים שלו רודפים אותו מפני המצוקה הנפשית שיש להם, או מפני שהם סובלים מחסר שלום בית וכדומה, ולכן אהב את ה' גם בעת הצער על כך שהצילו מהמצוקות שיש לאויביו ויבקשו מה' שיפרא אותם מחילם וממצוקתם ויבך. יקרא עבד ה' ויחל חיי עולם הבא.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, מודים אני לכבודך על הזמנים המתוקים והמאירים שאתה נותן לנו וגם על הזמנים הקשים שיש לנו, ומחלים לנו את פניך שתצלחנו מעתה מקל מיני זמנים קשים ויפנו לעבודתך מתוך רחבות הדיעה שמחה והצלחה, ותכניע את כל אויבי עמו. מהרה הפך עצתם ובלקל מחשבתם, ואת קרוננו תגביה מעלה מעלה לזמן סלה.

הזה ובעולם הבא (ברכות י), ולא הועיל לחזקתך מה שעסק בתורה ודבק בה' ותרבו וראו זכה את הרבים, פי הקב"ה חפץ שהאדם יקיים את למודו בכך שישא אשה וישפח אותה, ויבזה ה' שמח ביותר.

אהבת ה' והתקרה בחסדיו הם עקר גדול ביהדות, וכן מוכח מכל חיו של דוד מלפני שחי תמיד חיי אהבת ה' שירה והודאה לשמו הגדול וגם בזמני הצער שלו היה אומר מזמורי הודאה לה', כמו שנבאר בספרו ספר התהלים.

הראשונים מחדשים את דרך אבותינו

ויפנינו שחובת התורה הטוב לה' והאהבת ה' היה דבר פשוט לתנאים והאמוראים לכן לא הזכירו זאת בפ"ס פעמים רבות במפרש, ורק לאחר מכן בזמן הראשונים שהתחילה לרדת חשכה גדולה לעולם, בא פעל החובות הקבוצות והאחרים כל פעלי המוסר הקדושים שעמדו במשך דורות ישראל, ופרשו לנו את הפגנות הללו כדי שח"ו לא תשתפח תורת ההודאה מישראל. ועל די הפגנות הללו אנו מבינים מעט מאד מופעלתם הגדולה של התנאים והאמוראים שחיו עם קרבת אלוקים על כל צעד ושעל.

ולפי זה יבאר מה שמצינו בגמרא (סנהדרין כד.) שרבי ירמיה קרא על התלמוד בכלי את הפסוק "במחשבים הושיבני כמתי עולם", שלקאורה הדבר תמוה מאד איך יתכן לומר כך על הגמרא הקדושה שאת לחמה ואת מימיה אנו ואבותינו אוקלים ושותים!?

אלא לפי הנ"ל יבאר שפגנת רבי ירמיה לומר שמפניו שבתלמוד לא מצוי בתדירות באופן מפרש את מצות אהבת ה' ואת התורה הטוב לה' על חסדיו שעלינו, לכן מי שאינו מתאמץ לגלות בעצמו את אור ה' הזה בתוך סגיות הש"ס - התלמוד נדמה בעיני החשוכות כמחשכים, כי אינו מגלה בהם את מתיקות קרבת אלוקים ועל כן הוא מאבד את הטעם המתוק בלמוד ואין לו חשק לעסק בתורה.

מתיקות תכלית התורה

מכשול לרבים שילמדו ממנו לעסק בתורה לשם חקמה בלבד. מה שאין כן עובד כוכבים שתב ספר תורה כלם יודעים להזהר ממנו מפני שרואים אותו שהוא עובד לעבודה זרה ולא לומדים מדרכיו לעסק בתורה באופן מטעה לכן לא מחמירים לשרף את תורתו אלא די לגונזה.

תורה על מנת לקומה

פי עסק התורה כראוי הוא כאשר באים מהלמוד לדי מודת טובות להטיב לבני ביתו ולחבריו ולשפחה, ולא כמו שהציר מטעה את האדם לחשב שהרצוי ביותר בעיני ה' הוא לעסק רק בתורה ובעבודת האלוקים ולהפגע מלשפח את בני ביתו וחבריו בטענה שאהי התעסקות בגשמיית, שהרי כך נהגו פו עזאי וכן זומא שלא נשאו אשה אלא התורה היתה הפלה שלקהם והקב"ה לא היה מרצה מן וכן עזאי מת וכן זומא נטרפה דעתו עליו (מגינה יד).

וכן מצינו בחזקיה שבעבור שלא נשא אשה אמר לו הנביא בשם ה': "מת אתה ולא תתה" בעולם

ה' גופנו, במסכת מנחות מתגלה חסד האשה והלדים שה' מביא לאדם פנ"ל, במסכת פסחים מתגלה חסד יציאת מצרים שהיתה לאבותינו, וחסד יציאת מצרים הפרטית של כל אדם שה' הצילו ומצילו מכל מיני צרות ומועקות הבאות עליו בימי חיו.

ובפסח מצרים בזמן שהקב"ה הרג את בכורי מצרים, עם ישראל נצטוו לשים דם על המשקוף ושתי המזוזות, המשקוף הוא פגוד חסד האשה ושתי המזוזות הם פגוד שתי הלדים שאדם צריך להביא כדי לקיים מצות פריה ורביה, והדם מסמל את ההודאה לה' על כך שדרך תדמים האיש ואשתו וכן לבנם הבכור ואחריו וכן לעוד ילדים ומכיון שהודו דרך דם זה על חסד האשה והילדים עמדה להם זכות התורה הטוב הזאת להחיל את חיי בגם הבכור ומנות אף על פי שהיו משקעים בגמא (וה"ק ח"ב דף קסב) ועבדו עבודה זרה כמו המצרים (וה"ק ח"ב דף קע).

מה שפשוט לתנאים לנו זה חדוש

והסבה שהפגנות הללו של ההודאה כמעט ולא נכתבו במפרש בפ"ס, היא מפני שמעלת התנאים והאמוראים היתה כל כך גדולה שדבר זה היה פשוט אצלם מאד, וידעו שהמחשבות של אהבת ה' במצות, דרך התורה בחסדיו, הם עקר יהדותנו, וכמו שמוכח ממצות מוזה שנובחר לכתב בהם ידוק את מצות אהבת ה'.

וכן בתפלוין כתוב פרשת אהבת ה' בפרשת שמע ובפרשת ויהי אם שמוע פתב את חסד הדין תירוש ויצרה שה' נותן לנו לאכילה ובפרשת קדש מדבר מחסד ה' שהציל את בכורינו במפת בכורות, ובפרשת ויהי פי יביאנו מדבר מחסד ה' שהכניסנו לארץ ישראל, וכל זאת משום שמצות

אמר חז"ל (טזין מה) ספר תורה שכתבו מין שרף ואלו ספר תורה שכתבו גוי וגנו, וצריך להבין מדוע של מין נדון שברפה ולא די שיגנו דינו של ספר שכתבו גוי? אלא משום שמי שחיו הוא אדם שאינו מאמין כלל שיש אלהות (הק"ם) ויתכן שהוא כותב את התורה על מנת לעסק בה וכן אם הוא לומד בפיו תורה גם זה יקרא שהוא כותב את התורה, כמו שמצינו להבדיל בידי ה' שאמר חז"ל (ברכות א) שנים שישבים ועוסקים בתורה שכינה עמהם שצאמר "אז נדברו וראו ה'... ויקשב ה' וישמע ויתבט בספר", שדברי התורה שהם מדברים הם נתקבים ונעשים לטפר.

אך מפתח של המין בלמודו היא רק על מנת להחכים על דה ואינו מוקמה ואינו בא ממנה לקראת ה' ולמודות טובות, ועל כן את הדברי תורה שלו תביים לשרף בכדי שלא יפלו בו בני האדם וילמדו ממנו לעסק בתורה לטוב חקמה בכלב ח"ו ואם נגנו את דברי תורתנו אנו הושפח שמא ויצאו אותם מהגניזה ויתעסקו בהם וינצא

מה למעלה מה למטה...

ועל כך אמרו (פסחים י.) שבעולם הבא למטה ותחתונים למעלה כלומר שבעולם הבא יתכן שמשאגים שהיו נחשבים גוה העולם העליונים כמו הדבקות ברוחניות בלבד ולא לשמח בני אדם, הם נחשבים בעולם הבא לתחתונים וירודים, כי רצון ה' שאדם לא יעסוק רק ברוחניות אלא יקנה

את למודו ואת העבודת ה' שלו ככה שישמח את אשתו ואת הביתו וכגון שיאכיל וישקה אותם במאכלים ובמשקמים אף על פי שהם דברים גשמיים.

ולעמית זאת דברים שהיו נחשבים בעולם הזה לירודים הם יכולים להחשב בפנים לעליונים,

כמו לשאת אשה ולשמע את מנעקות לפה ולדאג לשמח אותה, שדברים אלו נראים כדברים שפלים ובאמת הם חשובים ביותר לפני הקב"ה, ואמרו חז"ל (טו"ק ט"ד) התורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים ובה למדנו חז"ל שמשמרת כל עסקנו בתורה היא לבא מלמדנו ליד גמילות חסדים ולהטיב לבריות.

מתיקות מעלת החסרונות

בכרפת בנורא נפשות רבות וחסרון אנו מברכים את ה' על הנפשות הרבות שברא ועל שנטע בהם טבעים טובים וכן מודים על "חסרון" על החסרונות שה' נטע בבני אדם מפני שגם הם טובות גדולות לבריהא שפן ישנם בני אדם שבתורה בדרך רעה והולכים בדרכים עקלקלות והם מתחברים לחברים טועים כמוהם מפני ששניהם שוים בדרכיהם הרעים ועל ידי הקשר שלהם זה עם זה הם עלולים להזיק לבריות ולעולם אלא שהקב"ה הטביע בכל אחד מהם חסרון של חלשה שאין בחברו - חלשה גופנית

או נפשית או חלשה בכשרונות וכדומה ועל ידי זה הם לא מתחברים זה לזה בשלמות וכן אינם יכולים להזיק לבריות ולעולם.

ומאידך פעמים רבות החלשה והחסרונות שבבני אדם גורמים לשני חברים טובים להתחבר זה לזה וכגון שאדם שיש בו חלשה שאינו פקח כל כך וגם אינו מאמין בכחות עצמו, חלשה זו גורמת לחברו היותר פקח והמאמין בכחות עצמו להתחבר אליו ולהתקיים אותו ולרומם את רוחו, כי החבר החלש מתחם אליו בהערכה

והפקח מתמלא ככה בהרגשת ספוק, וגם החבר הפקח מקבל מחברו החלש את מידת התמימות והשפלות פשוטה את רוחו הננועה והפשוטה של חברו החלש.

ולעמית זאת, אלו כלם היו פקחים ונחמקים בעתם הרי שאף אחד לא היה מעריך את חברו כי לא היתה מעלה באחד יותר מהשני, ואף אחד לא היה צריך לחברו אלא כל אחד היה חי לעצמו, והבני אדם היו רק מברקים ומעירים זה לזה ומדת השלום שהיא פאר הבריהא היתה נמנעת.

חדושים מתוקים

- א. איזו הבדלה ראוי לעשות בעת הגעלת וטבילת פלים?
- ב. מהו עקר התורה שלא מפרש בתורה? ג. איזו התעסקות נראית גשמית ובאמת היא עבודת ה' רוחנית? ד. כיצד החסרונות השונים שבבני אדם גורמים לשלום?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | הזוכה מפרשת בלק: אברהם אלימלך רוזנפלד, בית שמש.

המשך מתיקות הניסים

נראה שהם עומדים לחתן ילה, כנראה מדבר במישויה אחר, ואשתי סימה את דבריה: כמה טוב שאחרת מלבא כי אתה כן לבוש כבערב חתנה ואלו היו רואים אותך היו יכולים להכין שאכן אנו מחתנים היום ילד.

בסיצתא דשמיא חתנו באותו ערב את בנינו והכל עבר בהצלחה ללא שום קנסות או הפרעות, קעת הבנתי שקשעשיתי חסד והקרת הטוב עם מארגן מנן התפלה, הועלת לעצמי ומנעתי מעצמי הפסד מוון שהיה עלול להקשות עלי מאוד.

ב. כ. בארא פארק

נחמות מתוקות...

לשמח לב לומדי התורה יצא לאור החלק האחרון, המשלים את סדרת 'מתיקות המועדים' שכבשה את לבותיהם של רבבות עמך ישראל בארץ ובעולם.

הכרך החדש מביא אליכם שיעורים ושיחות מתוקים מדבש על ימי בין המצרים ושבעה דגממא, על צער הגלות והחורבן ועל התקווה לבואה העתידה מפיו של האנן רבי מנחם ברוך יאווה שליט"א.

מעורר את הלב, מנחם ומזחיק את הנפש.

הוצאה והפצה: "יפה נוף" ניתן להשיג בחנויות המפרדים התחברות

טלפון: 0599-581-581 | אתר: YEFE.CO.IL

ימי בין המצרים וימים נוראים

כתב המהרש"א (במדות ה), שימי בין המצרים הם כנגד כ"א יום שמראש השנה עד הושענא רבה, ולפי זה י"ז בתמוז שהוא תחלת ימי בין המצרים הוא כנגד ראש השנה, ויבאר הקשר בין ימים אלו, שבי"ז בתמוז נשתברו הלווחות וכמו כן ידוע שלפי הסוד ראש השנה הוא יום של שנה ו'ורמיטא' והשנה היא 'שברית' רוחו של האדם.

ובראש השנה ישנה שבירת הלווחות ככה שבראש השנה האדם עושה תשובה ושובר את הגאון שרכש מלמוד התורה שלמד שלא לשמה שתורה זאת נקראת 'תורת עצמו' שצריך לשברה ולקנות 'תורת ה' שהיא תורה לשמה, וכשם שאמרי ראש השנה בא יום שמחת תורה שבו מסיימים את למוד התורה כך אמרי שהאדם שובר את תורת עצמו המביאה גאון, זוכה וה' נתנו לו את תורתו תורת ה' ונפתחים לו שערי התורה וזוכה לכתרה של תורה, אמן.